

تحلیل شاخص پیوند والد-فرزند

📄 مشخصات تکمیل‌کننده فرم:

- نام مادر : لیلا جعفر زاده
- شماره تماس: 09159012577
- نام فرزند: آرمین
- تاریخ تولد فرزند: 15 فروردین 1388
- جنسیت فرزند: پسر
- تعداد فرزندان: 2
- زمان روزانه با پدر: ناپدری دارد
- زمان روزانه با مادر: 3
- اتاق فرزند: دارد

بخش اول: تحلیل پرسشنامه

1- وقتی معنای رفتار فرزندت را درک نمی‌کنی، رفتارت از حالت آگاهانه خارج می‌شود: یا واکنش تند نشان می‌دهی، یا بی‌تفاوت می‌شوی، یا بعد از عصبانیت دچار عذاب وجدان می‌گرددی. این یعنی تربیت بدون نقشه.

احساس عجز و ناتوانی، فاجعه‌انگاری، یا تکیه بر تجربه‌های پراکنده خودت یا دیگران، تنها صورت مسئله را پاک می‌کند، نه حل. اما وقتی رفتار فرزندت را درست می‌فهمی، دیگر هر عکس‌العمل او را «پیام» می‌بینی نه «مشکل»، و به جای واکنش، با آگاهی پاسخ می‌دهی.

در آغاز هر تغییر، باید «معنای رفتار» را بشناسی؛ این یعنی شروع هوشیارانه‌ی یک تربیت مؤثر

2- فرزندت با سؤال پرسیدن، در حال ساختن ستون‌های شخصیت، تفکر و هویت خودش است. اگر پاسخ‌هایت دقیق، آرام و هدایت‌گر باشد، یعنی تو در حال ساختن یک ذهن فعال، جسور و جست‌وجوگر هستی. اما اگر با بی‌تفاوتی، کلافگی، تحقیر، تهدید یا تمسخر با سؤالاتش مواجه شوی، داری «جرئت» دانستن» را از او می‌گیری.

احساس شرم در پاسخدهی یا تعجب از پرسش‌های خارج از سن، نشان می‌دهد که تو هنوز آماده نیستی با ذهن پویای فرزندت همراه شوی. اما وقتی به‌جای جواب‌های مستقیم، او را به کشف پاسخ هدایت می‌کنی، یعنی داری او را «سازندهی ذهن خودش» تربیت می‌کنی.

یادت باشد: سؤال، ابزار رشد است. پاسخ تو، یا نردبانی می‌شود برای بالا رفتن فرزندت... یا دیواری برای متوقف کردنش.

3- یادگیری فرزندت، فقط از توضیح‌های تو شکل نمی‌گیرد. ذهن او مثل یک دوربین همیشه روشن است؛ هر محیطی، هر رابطه‌ای، هر تصویر، و هر رفتار، یک «درس نادیده» به او می‌دهد. اگر تو فقط بر توضیح‌های مستقیم خودت تکیه کنی اما به بقیه‌ی منابع یادگیری او بی‌توجه باشی، در واقع بیشترین بخش آموزش‌هایش را به شانس یا دیگران واگذار کرده‌ای.

فرزندت از دوستان، تلویزیون، سریال‌ها، بازی‌ها، فضای مجازی، مدرسه، بزرگترهای فامیل و حتی اشتباهات خودش یاد می‌گیرد. او هم از «الگوهای خوب» رشد می‌گیرد و هم از «الگوهای نادرست» الگوبرداری می‌کند. تو باید «مرورگر تربیتی‌اش» باشی؛ یعنی ببینی چه می‌بیند، بشنوی چه می‌شنود و بفهمی چه می‌آموزد.

اگر نیازهایش را بشناسی و او را به محیط‌های غنی و برانگیزاننده ببری، هم مسیر یادگیری‌اش را می‌سازی و هم شخصیتش را. اگر نه، دیگران برایش این مسیر را طراحی خواهند کرد، اما نه با نقشه‌ی رشد، بلکه با نقشه‌ی مشغولیت‌های بی‌هدف و سرگرمی و تقلید کورکورانه

4- هیچ مسیری بدون مقصد، به نتیجه‌ای ارزشمند نمی‌رسد. تربیت فرزند هم از این قاعده مستثنا نیست. والدینی که فقط «آرزو» دارند اما «هدف‌گذاری» نکرده‌اند، فرزندشان را در دریای تربیت بدون قطب‌نما رها کرده‌اند. هدف‌گذاری یعنی اینکه دقیق بدانی در هر حوزه از زندگی فرزندت، چه می‌خواهی، چرا می‌خواهی و چطور باید به آن برسی.

اگر تو برای تغذیه، سلامت جسم، هوش هیجانی، نبوغ مالی، روابط اجتماعی، دوست‌یابی، بازی، تحصیل، شخصیت‌سازی، و حتی معنویت فرزندت هدف‌گذاری نکرده باشی، یعنی رشد او را به امید خوش‌شانسی یا سیستم‌های آموزشی و رسانه‌ای سپرده‌ای.

والد هدفمند کسی است که در هر سال، برنامه‌ای متناسب با سن و نیاز فرزندش دارد. اگر فقط بگویی «می‌خواهم فرزندم موفق باشد» اما ندانی موفقیت یعنی چه و چطور باید آن را ساخت، فقط رؤیای مبهمی در ذهن داری، نه نقشه‌ای عملی. و فرزندتی که با رؤیاهای مبهم بزرگ شود، یا سردرگم می‌ماند، یا تقلیدی زندگی می‌کند.

5- فرزندت، هر روز در جستجوی راهی تازه برای ابراز خودش است. اگر او بخواهد کاری تکراری را به شکل متفاوتی انجام بدهد و ما به جای تشویق، قضاوتش کنیم یا زمان و فضا به او ندهیم، یعنی دارد یاد می‌گیرد که «ایده‌های نو جایز نیستند». این یعنی خلاقیت، جسارت و انگیزه در نطفه خفه می‌شوند.

وقتی فقط یک راه برای رسیدن به هدف‌ها می‌شناسیم، یا انتظار داریم فرزند دقیقاً مثل ما فکر کند، نه تنها مانع رشدش می‌شویم؛ دیگر «هدایت‌کننده» نیستیم، بلکه «دستوردهنده» ایم. هدایت مؤثر یعنی در دسترس بودن با آرامش، نه با واکنش‌های هیجانی. یعنی اینکه به جای گفتن «همینه که هست»، فضایی بسازیم برای گفت‌وگوی سازنده، سوالات پرتکرار و ایده‌های متفاوت.

اگر هدف پرورش یک فرزند پویاست، باید بازی، سؤال، تجربه و تنوع، بخشی از تربیت روزمره‌ات باشد. خلاقیت از دل همین چیزهای ساده بیرون می‌آید، نه با فشار، نه با ترس، نه با اجبار.

6- وقتی والدین، موفقیت را صرفاً در قالب درس خواندن، شغل ثابت، پول زیاد یا مدرک دانشگاهی تعریف می‌کنند، ناخودآگاه ذهن فرزندشان را در قفسی از «بایدها» و «اگرها» حبس می‌کنند. این نگاه باعث می‌شود فرزند، شادی و رضایت را به آینده‌ای وابسته بداند که خارج از خودش تعریف شده و هر لحظه از آن دورتر شود.

فرزندى که بشنود «اگر دنبال علاقه‌ات بروی بدبخت می‌شوی» یا «بدون ماشین مدل بالا ارزشی نداری»، یاد می‌گیرد که خوشبختی یعنی تأیید دیگران؛ نه رضایت درونی. چنین باوری، او را از مسیر خلاقیت و کشف مسیر شخصی‌اش منحرف می‌کند و در بزرگسالی، با اضطراب و بی‌هویتی دست‌وپنجه نرم خواهد کرد.

در تربیت هوشمندانه، باید تصویر موفقیت را از دل انگیزه‌های درونی، هدف‌های معنادار، رضایت شخصی و خدمت به دیگران استخراج کنیم. فرزند موفق کسی نیست که فقط مدرک دارد یا خانه بزرگ، بلکه کسی است که خودش را شناخته، مسیرش را ساخته و با تمام وجود زندگی می‌کند.

7- هر رفتاری از فرزند، حتی بدرفتاری، حامل یک پیام پنهان است. وقتی فرزند برای رسیدن به خواسته‌هایش داد و بیداد راه می‌اندازد یا از عمد کاری می‌کند که والدین را عصبانی کند، هدفش تنها آزار دادن ما نیست؛ بلکه این رفتارها راهی است برای جلب توجه، کسب قدرت، نشان دادن نارضایتی یا حتی ابراز درماندگی.

اگر فرزندى برای گرفتن چیزی گریه می‌کند، شاید آموخته که «فریاد زدن» سریع‌تر از «درخواست مودبانه» جواب می‌دهد. اگر از روی لجبازی گوش نمی‌دهد، شاید در حال گرفتن انتقام بی‌صدا از احساس نادیده گرفته شدنش باشد. حتی جمله‌ی مکرر «من نمی‌تونم» ممکن است ترفندی برای شانه خالی کردن از مسئولیت یا جلب دلسوزی باشد.

والدینی که پشت هر رفتار را ببینند، به جای واکنش هیجانی، کنجکاوانه عمل می‌کنند. آن‌ها به‌جای خاموش کردن آتش، دنبال ریشه‌ی جرقه می‌گردند. با درک «چه می‌خواهد بگوید؟» می‌توان به جای دعوا، دعوتی برای گفت‌وگو ساخت. اینجاست که بدرفتاری، به فرصتی برای رشد رابطه و آموزش مهارت تبدیل می‌شود.

8- مسئولیت‌گریزی فرزند، نشانه‌ی ناتوانی او نیست، بلکه بازتاب نداشتن تصویر روشنی از علت، مسیر و نتیجه‌ی مسئولیت است. وقتی فرزند نداند چرا باید کاری را انجام دهد یا احساس کند نتیجه‌ی زحمتش دیده نمی‌شود، طبیعتاً انگیزه‌ای برای انجام آن نخواهد داشت.

در چنین شرایطی، مقایسه، سرزنش یا اجبار نه تنها کارساز نیست، بلکه عزت‌نفس فرزند را تضعیف می‌کند. راهکار مؤثر، ایجاد تجربه‌هایی کوچک از موفقیت و انتخاب است؛ یعنی واگذاری مسئولیت‌هایی متناسب با سن، همراه با تشویق و حس دیده‌شدن. وقتی فرزند تجربه کند که «من می‌توانم» و نتیجه‌اش هم دیده می‌شود، کم‌کم مسئولیت‌پذیری برایش تبدیل به افتخار می‌شود، نه اجبار.

9- فرزندی که از موقعیت‌های جدید می‌گریزد یا با چالش‌ها زود می‌شکند، هنوز مهارت تطبیق و تفکر انعطاف‌پذیر را یاد نگرفته است. او نمی‌داند که تغییر، تهدید نیست؛ بلکه فرصتی برای رشد است.

وقتی فرزند در موقعیت تازه راه‌حل ندارد و خشمگین می‌شود، یعنی ذهنش هنوز سیاموسفید می‌بیند: یا موقف یا بی‌ارزش. ذهنی که نتواند بپذیرد «می‌توان اشتباه کرد و دوباره ایستاد»، همیشه در برابر سختی‌ها منفعل یا پرخاشگر می‌شود.

اگر با کوچک‌ترین بازخورد منفی، فرزند ناامید یا عصبی می‌شود، ریشه در ضعف عزت‌نفس دارد. یعنی هنوز باور نکرده که ارزشمندی‌اش وابسته به تأیید دیگران نیست.

10- وقتی والدین بیش‌ازحد کنترل‌گر می‌شوند یا به‌جای اعتماد کردن، مدام در کارهای فرزند دخالت می‌کنند، در واقع دارند پیام پنهانی به او می‌دهند: «تو کافی نیستی. من به تو اعتماد ندارم.»

هر بار که به‌جای اجازه دادن برای انجام کارهایی مانند نظافت اتاق فرزند، خودمان جلو می‌افتیم، در واقع فرصت رشد، مسئولیت‌پذیری و استقلال را از فرزندمان می‌گیریم. جملات محدودکننده‌ی مثل «نکن، نرو، نریز، نمی‌تونی» ذهن فرزند را به مرور با تصویر ناکافی بودن خودش پر می‌کند. این همان بذریست که بعدها در قالب بی‌اعتمادی به خود، ترس از تصمیم‌گیری، و نیاز دائمی به تأیید دیگران سبز می‌شود.

اگر فرزندی احساس کند مدام تحت نظارت است، دیگر انگیزه‌ای برای «پیشرفت مستقلانه» نخواهد داشت. او ترجیح می‌دهد فقط کاری را انجام دهد که تأیید والد را داشته باشد، نه آنچه که خودش انتخاب می‌کند. نتیجه؟ فردی وابسته، پر از اضطراب، بدون اعتماد به نفس و با عزت نفسی زخمی.

در تربیت حرفه‌ای، باید به‌جای کنترل، از هدایت استفاده کرد؛ و به‌جای انجام دادن کارها به‌جای فرزند، باید زمینه‌ی تجربه کردن و یاد گرفتن را برایش فراهم کرد؛ حتی اگر نتیجه‌اش عدم نظافت کامل اتاق فرزند باشد.

11- اعتماد به نفس یک مهارت اکتسابی است، و درست از جایی لطمه می‌بیند که ما، به عنوان والد، ناخواسته با کلمات، مقایسه‌ها، و نگاه‌های سنگین خود، تصویر ذهنی فرزند را تخریب می‌کنیم.

وقتی فرزندم را حتی در خوبی‌ها با دیگران مقایسه می‌کنم، این پیام پنهانی را به او می‌دهم: «تو کافی نیستی، همیشه یک نفر بهتر از تو هست.» این مقایسه، چه در ضعف‌ها باشد و چه در قوت‌ها، خوراک ذهنی‌ای برای ناامنی، اضطراب اجتماعی و حس بی‌ارزشی فراهم می‌کند.

برچسب‌هایی مثل «بی‌عرضه»، «حواس‌پرت»، «همیشه کارتو نصفه ول می‌کنی»... به مرور درونی می‌شوند و تبدیل می‌شوند به جملات درونی فرزند: «من واقعاً بی‌عرضه‌ام!» در این شرایط، حتی اگر فرزند شروع به کاری کند، به خاطر همین باورهای منفی، آن را نیمه‌کاره رها می‌کند؛ چون به نتیجه‌اش امیدی ندارد.

و اینجاست که والد آگاه باید مداخله کند:

به‌جای مقایسه، فرزند را با خود دیروزش مقایسه کن؛

به‌جای تمرکز بر نقص‌ها، پیشرفت‌های کوچک را ببین؛

و به‌جای برچسب‌زنی، احساسات پشت رفتارهایش را درک کن.

12- فرزندی که عزت نفس پایینی دارد، از درون آسیب‌پذیر، بی‌انگیزه، وابسته و بی‌قرار است؛ حتی اگر از بیرون آرام، سرکش یا منزوی به نظر برسد.

وقتی فرزندت بیش از حد درگیر مشکلات روزمره می‌شود و پریشانی‌های هیجانی بر سر مسائل کوچک دارد، در واقع ذهنش فاقد قدرت طبقه‌بندی و تاب‌آوری در برابر چالش‌هاست. عزت نفس پایین باعث می‌شود کوچک‌ترین ناکامی‌ها، فاجعه تلقی شوند؛ چون کودک خود را لایق پیروزی نمی‌داند.

وابستگی بیش از اندازه به دیگران، مقصر دانستن بقیه، حسادت به همسالان و گفت‌وگوهای درونی منفی، همه از زنگ‌های خطر کمبود عزت نفس است. فرزندی که خودش را کم می‌بیند، نمی‌تواند خودش را درست بسازد.

در این شرایط، رفتار ما والدین تعیین‌کننده است:

— هر بار که فرزندت را بدون قضاوت پذیرفتی، یک آجر روی بنای عزت نفس او گذاشتی؛

— هر بار که از او خواستی برای حل مشکل خودش فکر کند، اعتمادش را به توانایی‌هایش بیشتر کردی؛

— و هر بار که به جای سرزنش، احساساتش را درک کردی، تصویرش از «خود» را ترمیم کردی.

عزت نفس، یعنی «خودم را همان‌طور که هستم بپذیرم»...

و این پذیرش، از دل خانه‌ای شروع می‌شود که در آن «دوست‌داشتنی بودن» مشروط نیست.

13- فرزندی که از انجام کارهای جدید می‌ترسد، دائم جملاتی مثل «نمی‌تونم»، «دوست ندارم»، یا «بذار یهو وقتی دیگه» را تکرار می‌کند، نه به‌خاطر تنبلی یا لجبازی، بلکه به‌خاطر ترس از شکست، قضاوت یا تمسخر. این فرزند، بیش از آنکه نیاز به دستور داشته باشد، نیاز به امنیت درونی دارد.

وقتی فرزندت از تجربه‌های جدید دوری می‌کند، به راحتی در لاک اطاعت کورکورانه، اضطراب، انزوا یا بازی با کوچکترها پناه می‌برد تا کنترل بیشتری بر محیط داشته باشد و از نگاه سنگین دیگران در امان بماند. در واقع، او به جای ورود به بازی زندگی، در حاشیه امن تماشاجی‌ها باقی می‌ماند.

اگر به‌جای تشویق به امتحان کردن، فقط از او نتیجه بخواهی، یا اگر هر بار او را پیش از پایان کار نجات دهی، ذهنش یاد می‌گیرد: «من بی‌کفایتم»، «نباید خطر کنم»، «باید همیشه کسی کمک کند».

ریسک‌پذیری، یعنی توانایی «ورود به موقعیت ناآشنا» با ذهنی باز و پایدار. و این مهارت، فقط با تمرین، آزمون و خطا، و حمایت بدون کنترل والدین شکل می‌گیرد. لازم نیست فرزندت بی‌باک باشد، کافیست بتواند با ترسش حرکت کند.

14- فرزندی که نمی‌تواند زیبایی را ببیند، بسازد یا احساسش کند، فقط از نظر هنری کم‌استعداد نیست؛ بلکه اغلب درگیر کاهش حس ارزشمندی، عدم رضایت درونی و فقر درک زیبایی در زندگی است. وقتی فرزندت نمی‌تواند نقاشی‌اش را رنگ‌آمیزی کند یا نسبت به محیط اطرافش بی‌تفاوت است، یعنی احتمالاً دچار فقر انگیزه، کمبود اعتماد به خود، یا ناامیدی از اثرگذاری‌اش بر دنیاست.

وقتی در نگاهش همیشه «نبودن‌ها» برجسته‌تر از «بودن‌ها» است، یعنی ذهنش بیشتر با کمبود، مقایسه، و نارضایتی برنامه‌ریزی شده تا با لذت و شکرگزاری. اینجا است که باید بدانیم زیبادوستی فقط نقاشی کشیدن یا لباس پوشیدن نیست؛ بلکه نوعی نگرش سالم به جهان، دیگران و خود است.

فرزندی که از ابراز سلیقه‌ی مستقل می‌ترسد و فقط نظرات دیگران را تکرار می‌کند، احتمالاً از تأیید نشدن و طرد شدن وحشت دارد و به همین دلیل رنگ واقعی وجودش را سانسور می‌کند. در چنین حالتی، شخصیت فرزندت به‌جای شکوفایی، وارد فاز خاموشی و خودسانسوری می‌شود؛ چون باور ندارد که نگاهش، احساسش و سلیقه‌اش ارزشمند است.

اگر فرزندت از زیبایی اطرافش لذت نمی‌برد، نه به‌خاطر بی‌سلیقگی است، بلکه به این دلیل است که دلش از درون با زیبایی و امید پیوند نخورده. باید دوباره کمکش کنیم تا زیبایی را کشف کند، درونش را رنگ بزند، و جرئت کند «خودش» باشد، حتی اگر سلیقه‌اش با دیگران فرق داشته باشد.

15- اگر فرزند شما درون‌گراست، منزوی به نظر می‌رسد یا برجسب «خجالتی» خورده، احتمالاً نیاز به فضا و زمان برای پردازش افکارش دارد. در اینجا به‌جای فشار برای اجتماعی شدن، باید مهارت‌های ارتباطی را با احترام به ویژگی شخصیتی او تقویت کرد.

در مقابل، اگر پرحرف است و به‌عنوان “وراج” شناخته می‌شود، این نشانه‌ای از برون‌گرایی یا نیاز به دیده‌شدن است. بجای سرکوب، باید یاد بگیرد چگونه و کجا حرف بزند تا شنیده‌شدنش مؤثرتر باشد.

فرزندانی که علاقه دارند از برنامه‌ها و جزئیات اطلاع داشته باشند، اغلب امنیت را در پیش‌بینی‌پذیری می‌یابند. اگر در موقعیت‌های مبهم زود عصبانی می‌شوند، نشانه‌ای از اضطراب در برابر عدم قطعیت است. این بچه‌ها با برنامه‌ریزی دقیق و ایجاد نقاط ثابت در روزمرگی آرام‌تر می‌شوند.

فرزندانی که از طریق فعالیت‌های فکری به نتیجه می‌رسند یا از قطع شدن حرفش ناراحت می‌شود، معمولاً جزو درونگراهاست. این فرزندان نیاز دارند به‌عنوان افراد منطقی و متفکر دیده شوند و زمانی برای تکمیل بیان افکارشان در اختیار داشته باشند.

فرزند قاطع، آمرانه، اجتماعی، اهل بازی و داوطلب، ویژگی‌هایی از برونگراها دارد. والدین در اینجا وظیفه دارند این توانمندی‌ها را بدون سوق‌دادن به خودمحوری، در مسیر همکاری، مسئولیت‌پذیری جمعی و رشد متعادل هدایت کنند.

نکته کلیدی آن است که هر ویژگی رفتاری، فرصتی برای رشد است، اگر از زاویه ویژگی‌های شخصیتی و نه قضاوت، آن را ببینیم. وقتی والدین به‌جای تلاش برای اصلاح شخصیت، برای شکوفایی شخصیت تلاش کنند، فرزند نیز با عزت نفس و اعتماد در مسیر رشد قدم برمی‌دارد.

بخش دوم: راهکار

با توجه به سن آرمین، دوران نوجوانی اوج بحران هویت و رشد شخصیت است. تقویت مهارت‌هایی مانند تحمل ابهام، مسئولیت‌پذیری، انعطاف‌پذیری، اعتماد به نفس، عزت نفس، ریسک‌پذیری و زیبادوستی، می‌تواند مسیر بلوغ روانی و اجتماعی او را هموار کند. این راهکارها بر اساس آموزه‌های کتاب «شخصیت فرزندان را بساز» در قالب برنامه‌ی ۷ روزه‌ی زیر با رویکردی کاربردی طراحی شده است:

روز اول | کشف ابهام: «همه‌چیز قرار نیست معلوم باشد»

تمرین:

با آرمین یک مکالمه صمیمی داشته باشید و از او بخواهید یک موقعیت مبهم یا نامطمئن (مثلاً نتیجه امتحان، مصاحبه، یا آینده شغلی) را توصیف کند. سپس از او بپرسید:

اگر قرار نباشد هیچ‌وقت نتیجه‌اش را بدانی، چه کاری از دستت برمیاد؟

به جای جواب قطعی، دنبال چه چیزی می‌تونی باشی؟ یا چه کار می‌تونی بکنی؟

هدف: تقویت قدرت ماندن در «وضعیت ناتمام» بدون اضطراب.

روز دوم | مسئولیت کوچک، غرور بزرگ

تمرین:

یک کار مشخص اما مهم خانه یا پروژه‌ی ساده شخصی را به او بسپارید (مثل خرید وسایل، تنظیم برنامه روزانه، یا مدیریت یک وعده غذا).

شرط: بدون دخالت شما انجام دهد، ولی بعداً نتیجه‌اش را با تکیه بر نقاط مثبت تحلیل کنید.

هدف: تجربه موفق مسئولیت واقعی و بازخورد ارزش‌محور.

روز سوم | تمرین انعطاف: «همه چیز طبق برنامه پیش نمی‌رود»

تمرین:

در یک قرار یا برنامه از پیش تعیین‌شده، عمداً تغییری کوچک ایجاد کنید (مثلاً مقصد یا زمان را عوض کنید). سپس واکنش آرمین را رصد کنید و با او درباره‌ی مدیریت تغییر گفت‌وگو کنید.

هدف: عادی‌سازی تغییرات و تطبیق ذهنی با شرایط جدید.

تحلیل شاخص پیوند والد-فرزند

روز چهارم | تمرین اعتماد به نفس: «داوطلب شو»

تمرین:

از او بخواهید داوطلبانه در جمع خانواده یا دوستان یک کار را انجام دهد: مثلاً ارائه‌ی یک موضوع، طراحی بازی، هدایت بحث یا کمک به کسی.

قانون: تا پایان انجام دهد؛ حتی اگر اشتباه کند.

هدف: تجربه‌ی «بی‌نقص نبودن» در حضور جمع، بدون شرم.

روز پنجم | عزت نفس: «از خودت بگو»

تمرین:

با او یک لیست از ۱۰ ویژگی یا موفقیت شخصی بنویسید (کوچک یا بزرگ). سپس از او بخواهید برای ۳ مورد از آن‌ها، داستان پشت آن را برایتان تعریف کند.

هدف: بازشناسی ارزشمندی‌های شخصی بدون وابستگی به مقایسه با دیگران.

روز ششم | ریسک‌پذیری امن: «کاری که همیشه نمی‌کنی»

تمرین:

او را تشویق کنید یک فعالیت جدید را انتخاب کند (مثل یک غذای جدید، مسیر تازه، گفت‌وگو با یک نفر ناآشنا، اجرای یک ایده). سپس بعد از انجام، احساسش را ثبت و تحلیل کنید.

هدف: عادی‌سازی تجربه‌ی ریسک با احساس امنیت درونی.

روز هفتم | زیبادوستی: «خلق زیبایی، حتی اگر کوچک»

تمرین:

به آرمین یک چالش بدهید:

طراحی یک اتاق، ساخت یک اثر هنری ساده، عکاسی از زیبایی‌های اطراف، نوشتن یک متن شاعرانه یا انتخاب موسیقی برای یک حال‌وهوا.

بعد با هم آن را بررسی و تحسین کنید.

هدف: پیوند بین «احساس خوب» و «خلق زیبایی».

جمع‌بندی و گفت‌وگو پایانی

در پایان هفته با آرمین یک گپ صمیمی داشته باشید:

کدام روز بیشتر دوست داشتی؟

کجاها برات سخت بود؟

چی در خودت کشف کردی؟

چه چیزی رو ادامه می‌دی؟